

Nr 159.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående fortsatt statsgaranti för exportkredit; given Stockholms slott den 3 mars 1944.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över handelsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Herman Eriksson.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 mars 1944.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, QUENSEL, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF, RUBBESTAD.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för finansdepartementet anför chefen för handelsdepartementet, statsrådet Eriksson:

Med anledning av Kungl. Maj:ts i proposition den 17 mars 1933, nr 245, framställda förslag medgav riksdagen (skr. nr 346), att, i huvudsaklig överensstämmelse med vad chefen för handelsdepartementet till statsrådsprotokollet över handelsärenden för nämnda dag anförte och med iakttagande av de synpunkter, vilka av särskilda utskottet i dess utiåtande nr 4 framhållits, samt enligt de närmare bestämmelser, som kunde bliva av Kungl. Maj:t meddelade, svenska staten finge under tiden till och med utgången av budgetåret 1933/34 till belopp av högst 75 miljoner kronor iklädas betalningsansvar för exportkrediter för till utlandet försålda inhemska

alster av industri, jordbruk och fiske. Vidare beslöt riksdagen, att de premier, som enligt vad i utskottets utlåtande anförts borde erläggas, skulle överföras till en av riksgäldskontoret förvaltd fond, från vilken skulle täckas såväl de förluster, som kunde uppkomma å ifrågavarande verksamhet, som ock administrationskostnader för det organ, som jämlikt Kungl. Maj:ts närmare bestämmande kunde komma att inrättas för verksamhetens handhavande.

Genom förordning den 26 juni 1933 (nr 429) meddelade Kungl. Maj:t i anledning av riksdagens beslut föreskrifter angående statsgaranti för exportkredit m. m., därvid bland annat stadgades, att prövning och avgörande av frågor om dylik garanti skulle ankomma på en av Kungl. Maj:t utsedd nämnd, exportkreditnämnden. Instruktion för denna nämnd utfärdades samma dag (nr 430).

Efter förslag av Kungl. Maj:t (propositioner: 1934 nr 256; 1935 nr 169; 1936 nr 263; 1937 nr 83 och 1938 nr 83) lämnade sedermera 1934—1938 års riksdagar fortsatta bemyndiganden för beviljande av statlig exportkreditgaranti under budgetåren 1934/35—1938/39 på i huvudsak oförändrade villkor, dock att sammanlagda garantibeloppet ej fick överstiga 35 miljoner kronor.

I samband med vissa andra åtgärder till den svenska exportens främjande föreslog Kungl. Maj:t i proposition den 17 februari 1939, nr 117, viss utvidgning av den statliga exportkreditgarantiverksamheten. Med bifall till detta förslag medgav 1939 års lagtima riksdag (skr. nr 214), att svenska staten finge, i huvudsaklig överensstämmelse med av chefen för handelsdepartementet i statsrådsprotokollet över handelsärenden för sistnämnda dag angivna riktlinjer, under tiden till och med utgången av budgetåret 1941/42 iklädas exportkreditgaranti till belopp av högst 60 miljoner kronor, däri inberäknade de belopp, vartill garantier beviljats eller kunde komma att före utgången av budgetåret 1938/39 beviljas.

Genom kungörelse den 26 maj 1939 (nr 214) utfärdade Kungl. Maj:t i anslutning till riksdagens beslut nya bestämmelser angående statsgaranti för exportkredit.

Genom beslut vid 1941 års riksdag (prop. nr 298; r. skr. nr 426; kung. nr 528) höjdes nyssnämnda belopp till 100 miljoner kronor.

Efter förslag av Kungl. Maj:t vid 1942 års riksdag (prop. nr 211) har riksdagen (skr. nr 361) lämnat fortsatt bemyndigande för beviljande av statlig exportkreditgaranti under tiden till och med utgången av budgetåret 1943/44 på i huvudsak oförändrade villkor. Det högsta tillåtna garantibeloppet fastställdes emellertid till 300 miljoner kronor, därvid maximeringsbestämmelsen jämväl i övrigt erhöi en något ändrad innebörd.

Den 19 juni 1942 utfärdade Kungl. Maj:t kungörelse (nr 425) i anslutning till riksdagens beslut.

Enligt de nu gällande bestämmelserna äger exportkreditnämnden att, till den svenska exportens främjande, bevilja statsgaranti för den kredit, som av svensk exportör eller svensk bank eller annan svensk kreditgivare lämnas vid

försäljning till utlandet av inhemska alster av industri, jordbruk eller fiske. I särskilda fall kan statsgaranti även beviljas för entreprenadarbeten, som utföras i utlandet, i förening med industrileveranser ävensom för till utlandet levererade alster av svensk teknisk konsulterande verksamhet, särskilt då dylik verksamhet kan bli av betydelse för svensk export. Statsgarantien må högst avse, att ett belopp uppgående till 75 procent eller, i fråga om alster av jordbruk eller fiske eller beträffande gatsten eller kantsten, 85 procent av den lämnade krediten kommer att inflyta, eller ock att, där slutlig förlust å krediten uppstår, av sådan förlust ej mer än 25 procent eller, i fråga om alster av jordbruk eller fiske eller beträffande gatsten eller kantsten, 15 procent skall drabba exportören eller kreditgivaren. Garantien, vars närmare omfattning i de särskilda fallen bestämmes av exportkreditnämnden, må icke avse utebliven betalning av annan anledning än köparens insolvens eller sådana statliga åtgärder utomlands som allmänt moratorium, valutaspärre eller dylikt. För beviljad garanti skall den, som erhåller garantien, erlägga en premie, avpassad med hänsyn till olika inverkan omständigheter, såsom kredittidens längd, förhållandena i importlandet, andra förefintliga riskmoment och varans art. Premien skall så beräknas, att den innefattar bidrag till täckande av administrationskostnaderna för exportkreditnämnden. I beloppet av gällande exportkreditgarantier — vilket ej får överstiga 300 miljoner kronor — skall inräknas vad exportkreditnämnden fått utgiva på grund av beviljad garanti, i den mån utbetalningarna icke täckas av återbetalningar eller av inkomst av premier, sedan kostnaderna för nämndens verksamhet guldits.

I en den 11 januari 1944 dagtecknad promemoria har *exportkreditnämnden* framhållit, att fortsatt bemyndigande för nämnden att bevilja statsgaranti för exportkredit vore av behovet påkallat. I promemorian, som icke torde böra i sin helhet återgivas i propositionen men som i vanlig ordning kommer att tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott, anför nämnden bland annat:

Gällande bestämmelser angående statsgaranti för exportkredit äro till tiden begränsade och utlöpa med utgången av innevarande budgetår. Inom exportkreditnämnden har i anledning härav övervägts frågan, huruvida fortsatt bemyndigande att bevilja statsgaranti för exportkredit vore av behovet påkallat, samt, sedan nämnden funnit detta vara fallet, huruvida några ändringar i gällande författningsbestämmelser, med hänsyn till vunna erfarenheter av nämndens verksamhet, framstode såsom önskvärda.

Beträffande frågan huruvida *behov av fortsatt statlig exportkreditgarantigivning* må anses föreligga, vill exportkreditnämnden först erinra om att statsmakternas uppfattning rörande grunderna för detta behov undergått avsevärda förskjutningar, sedan det statliga exportkreditgarantisystemet infördes genom beslut vid 1933 års riksdag. Systemets tillkomst motiverades sålunda närmast av det då föreliggande, för vår export brydsamma tidsläget och av ett behov av statligt stöd till exportens främjande av, som man torde hava tänkt sig, mera tillfällig karaktär, varvid exportkreditgarantigivningen var avsedd ingå såsom ett led i åtgärderna för arbetslöshetens bekämpande. I sistnämnda hänseende fick emellertid systemet icke någon större betydelse,

enär detsamma kom att utnyttjas i långt mindre utsträckning än man beräknat, bland annat på grund av att under exportkreditnämndens första verksamhetsår den allmänna situationen för flertalet exportindustrier väsentligt förbättrades. Behov av fortsatt garantigivning ansågs likväl föreligga, och detta motiverades under åren fram till världskriget av de i många länder kvarstående importförbuden, kontingenteringsbestämmelserna och valutarestriktionerna och av de på många marknader, särskilt vid leveranser av mera betydande omfattning, anmärkningsvärt långa kredittiderna ävensom, och ej minst, av de i de med vårt land konkurrerande staterna införda, alltmera utbyggda statliga exportkreditgarantisystemen. Under krigsåren har exportindustriens behov av garanti mot förlust på grund av valutarestriktioner ytterligare ökats och gjort sig gällande i nästan lika hög grad vid försäljningar på kontantbasis som vid kreditavslut. Därjämte har emellertid exportkreditgarantisystemet av staten tilldelats en ny uppgift, i det att detsamma kommit att utnyttjas såsom ett instrument inom handelspolitiken. Så har skett i samband med handelsavtal med Finland och Tyska Riket.

För bibehållandet av det nuvarande exportkreditgarantisystemet kan, enligt exportkreditnämndens mening, framföras ett flertal tungt vägande skäl. Detsamma har sålunda i ej ringa utsträckning möjliggjort eller underlättat exporten på sådana marknader, dit statsmakterna av olika anledningar funnit önskvärt att svenska varor skulle utföras, vilket varit till fördel för såväl det allmänna som näringslivet. Vidare må framhållas, att exportindustrien knappast torde vara i stånd att efter krigets slut med önskvärd kraft, sannolikt i ytterst skarp konkurrens, deltaga i kampen om jordens olika marknader, därest den icke kan erbjudas motsvarande stöd i form av exportkreditgarantier som dess utländska konkurrenter. Slutligen torde man ej heller böra bortse från möjligheten av att sysselsättningsgraden inom viktiga exportindustrier inom en relativt nära framtid kan bli så otillfredsställande, att exportkreditgarantisystemet kan få en uppgift att fylla som social försvarsåtgärd. På sålunda anförda skäl har exportkreditnämnden funnit, att dess bemyndigande att meddela exportkreditgarantier icke bör upphöra med utgången av innevarande budgetår.

Vad angår eventuella *ändringar i författningsbestämmelserna* synas föreskrifterna av mera allmän natur böra bibehållas. Anledning saknas sålunda, enligt exportkreditnämndens mening, att ändra bestämmelserna om att garanti kan ifrågakomma såväl i samband med export av svenska varor som vid entreprenadarbeten i utlandet, att garantien kan utfärdas till förmån för ej blott exportör eller entreprenör utan även kreditgivare, som finansierar transaktionen, samt att garantiprocentsatsen ej må sättas högre än att garantitagarens självrisk med avseende å krediten icke kommer att understiga 25 % eller, i fråga om alster av jordbruk eller fiske eller beträffande gatsten och kantsten, 15 %. Det har vidare befunnits ändamålsenligt, att nämnden ägt möjlighet att, med hänsyn till omständigheterna, låta garantien avse antingen att viss procentuell andel av krediten kommer att inflyta eller viss procentuell andel i uppkommande förlust. Enligt nämndens mening bör förstnämnda garantiform företrädesvis användas vid enstaka garantier av normal typ, emedan densamma är ägnad att minska statens risk i jämförelse med risken vid garantier avseende andel i uppkommande förlust, samtidigt som garantitagaren erhåller säkerhet för att hans förlust aldrig kan överstiga visst belopp, medan garanti av sistnämnda art är lämplig vid vissa specialgarantier, såsom garanti för fabriktionsrisk, garanti omfattande successiva leveranser till viss köpare eller visst land under viss tidsperiod m. m.

Såsom synnerligen lämplig vill exportkreditnämnden framhålla bestämmelsen om att garantien kan avse såväl risken för förlust på grund av valutahin-

der, för vars övertagande av staten särskilda skäl kunna göras gällande, som risken för förlust på grund av köparens insolvens, i vilket fall utgångspunkten för garantifrågans prövning blir i viss mån en annan, samt att garantien kan avse endera av dessa risker eller båda. Att däremot garanti icke får meddelas för risken för förlust på grund av kursfall i den valuta, vari kredit lämnas, har visat sig vara en välbetänkt begränsning av möjligheten till garantigivning.

Den bestämmelse i författningen, rörande vilken en ändring eventuellt skulle kunna ifrågasättas, utgöres av stadgandet, att sammanlagda beloppet av gällande exportkreditgarantier — däri inräknat vad exportkreditnämnden fått utgiva på grund av beviljad garanti, i den mån utbetalningarna icke täckas av återbetalningar eller av inkomst av premier, sedan kostnaderna för nämndens verksamhet guldits — ej må överstiga 300 miljoner kronor. Bestämmelserna om ifrågavarande maximering hava under den tid exportkreditnämnden varit i verksamhet undergått ett flertal förändringar. Vid exportkreditgarantisystemets tillkomst den $\frac{1}{7}$ 1933 utgjorde det högsta garantibeloppet 75 miljoner kronor men sänktes, med hänsyn till det förhållandevis ringa utnyttjandet av garantimöjligheterna, påföljande år till 35 miljoner kronor. Beloppet har därefter åter höjts, nämligen den $\frac{1}{7}$ 1939 till 60 miljoner, den $\frac{1}{7}$ 1941 till 100 miljoner och den $\frac{1}{7}$ 1942 till nu gällande maximum 300 miljoner kronor, varvid samtidigt beräkningssättet ändrades. Maximeringen har emellertid vid varje tillfälle hittills lämnat en bred marginal för ytterligare garantigivning.

Exportkreditnämnden framhåller i detta sammanhang, att det sammanlagda beloppet av utfärdade garantier den 31 december 1943 uppgick till i runt tal 132 miljoner kronor, varjämte garantier beviljats men ännu ej utfärdats till belopp av 3 miljoner kronor. Av den författningens enligt möjliga garantigivningen å 300 miljoner kronor hade följaktligen vid senaste årsskifte utnyttjats 135 miljoner kronor. Av det maximala garantibeloppet syntes, under den tid den nya författningen vore avsedd att gälla, minst 67 miljoner kronor behöva reserveras för nuvarande engagement. Den nya garantigivningen under återstoden av kriget syntes kunna rymmas inom ett garantibelopp av ett eller annat 10-tal miljoner kronor, varför alltså, om nuvarande maximum bibehölles, för garantigivning efter krigets slut skulle finnas disponibelt ett garantibelopp av omkring 200 miljoner kronor.

Nämnden anför härefter bland annat följande:

I vilken utsträckning garantier komma att efterfrågas efter krigets slut kan icke förutses. Garantigivningens omfattning torde emellertid i hög grad bliva beroende av de särskilda riktlinjer för exportkreditnämndens verksamhet, vilka kunna komma att uppdragas, och väsentligen betingas av den framtida ekonomiska politiken. Nämnden anser sig därför icke kunna framlägga något förslag om ändring av nu gällande högsta ansvarsbelopp, utan finner det riktigast att frågan om ansvarsbeloppets storlek underställes statsorgan, vilka äga bättre förutsättningar än nämnden att allsidigt bedöma garantibehovets sannolika omfattning. Nämnden vill endast framhålla, att en mera rik variation av garantiformer än tidigare kan komma att visa sig önskvärd, vilket i sin tur torde föranleda en ökad efterfrågan på garanti.

Vad angår *den tidrymd, för vilken författningen skall gälla*, synes det nämnden icke föreligga några skäl att frångå nuvarande bestämmelse om tvåårsperiod.

Över exportkreditnämndens promemoria hava fullmäktige i riksbanken den 27 och kommerskollegium den 31 januari 1944 avgivit utlåtanden. Vid kommerskollegii utlåtande är fogat ett av Sveriges allmänna exportförening avgivet yttrande i ämnet.

Fullmäktige i riksbanken hava anfört följande:

Det är ännu icke möjligt att bedöma arten av de statliga stödåtgärder, som efter krigets slut kunna finnas påkallade i syfte att främja handelsutbytet med utlandet och sysselsättningen inom det svenska näringslivet. Fullmäktige anse det emellertid sannolikt, att bland dessa åtgärder beredande är möjligheter till statsgaranti för exportkredit kommer att visa sig erforderligt. Några förslag till ändring av nu gällande bestämmelser beträffande garantigivningens art äro fullmäktige, i likhet med exportkreditnämnden, med hänsyn till den berörda ovissheten icke beredda att framlägga. Fullmäktige vilja därför för sin del tillstyrka en förlängning av bemyndigandet att bevilja statsgaranti för exportkredit, varvid enligt fullmäktiges mening det nuvarande högsta ansvarsbeloppet av 300 miljoner kronor bör kunna bibehållas oförändrat under förutsättning att bemyndigandet begränsas till en period av ett år.

Fullmäktige förutsätta dock, att frågan om riktlinjerna för och omfattningen av garantigivningen upptages till omprövning även före utgången av denna ettårsperiod, därest möjligheter att bättre än för närvarande överblicka den handelspolitiska situationen skulle uppstå, exempelvis i anslutning till de pågående utredningarna angående de ekonomiska efterkrigsproblemen.

Sveriges allmänna exportförening har uttalat i huvudsak följande:

Exportkreditnämndens verksamhet hade varit till gagn för svensk export och svensk entreprenadverksamhet i utlandet, ehuru av vissa skäl icke i den utsträckning, som varit möjlig och rimlig. Föreningen finge understryka angelägenheten av att nämndens bemyndigande att meddela exportkredit förnyades utöver det löpande budgetåret tillsvidare för en period ej understigande ytterligare två budgetår. Nämnden hade i praktiken endast mera undantagsvis beviljat garanti för mer än 60 procent av kreditrisken, ehuru enligt författningen det högsta allmänna garantibeloppet finge gå upp till 75 procent. Föreningen ville betona behovet av en smidig avvägning av garantisatsen i olika fall utan att principiella betänkligheter finge stå i vägen mot ett utnyttjande av den övre gränsen. Med en i sådan riktning ändrad praxis syntes garantisystemet komma att i ökad utsträckning anlitas av exportnäringarna. Detta skulle innebära, att systemet å ena sidan beredde våra exportnäringar ett ökat stöd och å den andra vunne ett vidgat försäkringstekniskt underlag för rörelsen. Beträffande det maximibelopp, inom vilket garantier måtte få utställas, finge föreningen — under hänvisning till att den internationella utvecklingen under den av nämnden föreslagna förlängda giltighetstiden med all sannolikhet komme att medföra mycket stora anspråk på svenska exportkrediter från utlandets sida — hemställa, att beloppet måtte höjas från nuvarande 300 miljoner kronor till ett belopp icke understigande 500 miljoner kronor. Därmed skulle, om nämndens uppskattning av de sannolika engagemangen per den 1 juli 1944 visade sig hållbar, ett belopp av omkring 400 miljoner kronor bli disponibelt för löpande garantigivning från och med ingången av nästkommande budgetår. Föreningen hemställde slutligen, att Kungl. Maj:t måtte bemyndigas att under utomordentliga förhållanden medgiva nedsättning i särskilda fall av nu stadgade minimum av 25 procent såsom regel för exportförens självrisk.

Kommerskollegium, som vitsordat den betydelse, exportkreditnämndens verksamhet haft för främjande av våra exportnäringar och underlättande av svensk entreprenadverksamhet i utlandet, samt förordat ett fortsatt upprätthållande av verksamheten i huvudsak i den omfattning och efter de riktlinjer, som för närvarande tillämpas, har beträffande de från exportföreningens sida framförda ändringsyrkandena yttrat:

Kollegium vill med avseende å höjningen av maximibeloppet för garantierna framhålla, att det ännu torde vara för tidigt att söka närmare beräkna det behov, som kan komma att föreligga, när kriget i Europa en gång upphört. Kollegium anser därför, att någon höjning av det nu gällande maximibeloppet av 300 miljoner kronor icke för närvarande bör ifrågakomma, men förutsätter, att, om behov senare skulle uppstå av en höjning av maximibeloppet, Kungl. Maj:t kommer att göra erforderlig framställning härutinnan.

Exportföreningen har föreslagit viss ändring i exportkreditnämndens praxis, nämligen att garanti borde beviljas för en högre procentsats av kreditrisken än den, som nämnden mera regelmässigt brukar tillämpa, nämligen 60 procent. Det torde knappast finnas anledning att i förevarande sammanhang företa någon direkt ändring i författningsbestämmelserna, och kollegium vill icke heller ifrågasätta, att nämnden erhåller några ändrade direktiv för sin garantigivning. Föreningen har också ifrågasatt, att Kungl. Maj:t skulle bemyndigas att under utomordentliga förhållanden medgiva en nedsättning av det nu stadgade minimum för exportörens självriskandel. Då denna procentsats redan nu är så begränsad som till 25 procent och för vissa exportvaror, bl. a. jordbruksprodukter, till allenast 15 procent, har kollegium svårt att se, att något mera generellt bemyndigande för Kungl. Maj:t i berörda hänseende skulle vara önskvärt eller av behovet påkallat såvitt förhållandena för närvarande kunna bedömas.

Slutligen vill kollegium påpeka, att frågan om utformningen av exportkreditgarantien för efterkrigstiden borde vara ett spörsmål, som lämpligen bör upptagas i samband med efterkrigsproblemen, och kollegium vill därför föreslå, att detta spörsmål remitteras till den utredning, som i sådant hänseende kan komma att vara verksam. I betraktande härav och med hänsyn till den ovissa utvecklingen på de områden, som beröras av en statlig exportkreditgarantiverksamhet, vill kollegium även ifrågasätta, huruvida icke giltighetstiden för förordningen denna gång bör begränsas till ett år.

Jag ansluter mig till den i ärendet enhälligt uttalade uppfattningen, att exportkreditnämndens verksamhet icke bör upphöra i och med utgången av giltighetstiden för nuvarande bestämmelser angående verksamheten samt att denna tid alltså bör förlängas. Om än verksamheten för närvarande bedrivs i förhållandevis ringa omfattning — något som framgår bland annat därav att, enligt vad jag inhämtat, sammanlagda beloppet av gällande exportkreditgarantier under tiden 1 januari—29 februari 1944 sjunkit från i run-
*Departements-
chefen.*
da tal 135 till 114 miljoner kronor — så ha dock under nämnda tid nya garantier beviljats för tillhopa omkring 4 miljoner kronor. Redan under nuvarande förhållanden har således statsgarantien för exportkredit en uppgift att fylla. Såsom av nämnden framhållits och i remissyttrandena understrukits lär man även kunna räkna med, att efter krigstillståndets upphörande en avsevärd intensifiering av nämndens verksamhet skall komma att

visa sig önskvärd. Emellertid lämnar det nuvarande tidsläget ingen bestämd ledning för bedömandet av frågan vilka krav som då böra ställas på verksamheten. Vid sådant förhållande finner jag mig, i likhet med nämnden, icke nu böra föreslå någon ändring i de bestämmelser, som reglera verksamheten. Jag förordar alltså att dessa bestämmelser, däribland föreskriften att det på visst sätt beräknade sammanlagda beloppet av gällande garantier icke må överstiga 300 miljoner kronor, i oförändrat skick förlänas förlängd giltighetstid. Med hänsyn till det ovissa läge, vari frågan om handelspolitikens framtida utformning för närvarande befinner sig, torde denna tid, på sätt bankofullmäktige och kommerskollegium föreslagit, böra omfatta allenast nästkommande budgetår. Därest redan före utgången av denna ettårsperiod större klarhet om berörda spörsmål skulle vinnas och det i avslutning därtill skulle befinnas önskvärt, att reglerna rörande garantigivningen snarast möjligt gäves ändrat innehåll, lär, såsom bankofullmäktige förutsatt, ett beslut i enlighet med vad jag nyss förordat icke hindra att omprövningen av dessa regler företages tidigare än eljest skulle blivit fallet.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att svenska staten må, i överensstämmelse med nu gällande bestämmelser, under tiden till och med utgången av budgetåret 1944/45 till belopp av högst 300 miljoner kronor — däri inräknade de belopp, vartill garantier beviljats eller före utgången av nu löpande budgetår beviljas — iklädas betalningsansvar för till utlandet försålda inhemska alster av industri, jordbruk och fiske.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Åke Hartvig.